miko pole heidab Armenia ma, mis üks kõrge ja wägga mäggine ma on. Kõigekõrgem mäggi on seäl Ararat, kelle otsa Noa laew kinni jäi. Seält mäggiselt maalt tulli Noa omma poegade ja nende perrekondadega mahha laggeda Mesopotamia male, mis üks wiljakandja ma olli Wratti ja Tiigri jõe wahhel. Seäl ellasid nemmad ja nende järgmised muist kui karjapiddajad, muist kui põllomehhed; sest Noa, kes pärrast upputust weel mönni sadda-aastat ellas, istutas wina-puid, teggi nende kobbaratest wina, ja piddi ka sedda näggema, et se joma-aeg neid, kes sedda liaste prukiwad, wäsitab ja joobnuks teeb.

Kui innimesed jälle ollid sigginud ma peäl ja omma karjadega ennam ei wöinud liggistiko ellada; wötsid nemmad nöuks üht suurt linna ehhitada ja üht törni, kelle ots täewa piddi ullatama. Sellega, ütlesid nemmad, teme ennestele suurt nimme, mis iggaweste tullewa pölwe rahwa suus seisab, ja peale sedda ei pillutata meid ka mitte laiale, sest

et sesamma törn meid kokkojuhhatab. Agga se ehhitus ei läinud neil mitte korda, sest et Jummala nõu järrele innimesed köige ma paiko ennestele asset piddid nöudma. Jehhowa, ütleb pühha kirri, seggas nende kelemurde ärra, ja et üks üht egga teine teist ei möistnud, jätsid linna ja törni ehhitamata: sepärrast anti selle linnale nimmi Pabel, se on: seggadus. Läksid siis omma karjadega üks sénna, teine ténna, ja aega möda sündisid neist mitmed pissikesed rahwa töud, kelle peamehhed ja kohtomöistjad essiotsast igga perrekónna wannem olli, kuida sedda praegogi weel mitmis ma-ilma kohtades leitakse. Ommeti näitab, et seäl maisel mail, mis Wratti- ja Tiigri-jõe äres Asia maal, ja Niluse jõe äres Egiptuse maal, mis köigeparremad pöllo-maad ja pakso rahwast täis ollid, innimesed, olgo sünnitud ehk hea melega, ühhe aintsa wallitseja käe alla ennast heitnud. Needsinnatsed wallitsejad ollid mehhed, kes omma wahwuse pärrast waenlase ja mets-ellajate wasto ollid kuulsaks sanud, ehk